



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 189 (XXXIII) — Nr. 1101

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 18 noiembrie 2021

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
D E C R E T E	
1.114. — Decret privind încetarea raporturilor de serviciu ale unui chestor de poliție din Ministerul Afacerilor Interne	2
1.115. — Decret privind eliberarea din funcție a unui judecător	2
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 307 din 11 mai 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență	3–6
Decizia nr. 450 din 29 iunie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. d), ale art. 103 alin. (2) și (3), ale art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 175 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal, în interpretarea dată prin Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală	7–15
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
548. — Decizie privind unele măsuri pentru exercitarea funcției de președinte al Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor	15
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
5.585. — Ordin al ministrului educației privind componența Consiliului de etică și management universitar	16

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****privind încetarea raporturilor de serviciu
ale unui chestor de poliție din Ministerul Afacerilor Interne**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. b) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Legii nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat, cu modificările și completările ulterioare,
având în vedere propunerea ministrului afacerilor interne,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnului chestor de poliție Opreșan *Gheorghe Vasile* îi încetează raporturile de serviciu cu Ministerul Afacerilor Interne.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
FLORIN-VASILE CÎȚU

București, 18 noiembrie 2021.
Nr. 1.114.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui judecător**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 40 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Hotărârea Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1.260/2021,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — La data de 1 decembrie 2021, doamna *Iuliana Măiereanu*, judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 18 noiembrie 2021.
Nr. 1.115.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 307**

din 11 mai 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 2 februarie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 4.438/30/2020, **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență.**

6. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Friend's Arena — S.R.L., de Societatea La Bravi Ragazzi — S.R.L., de Societatea Gorunelu Alex — S.R.L., de Societatea Gymone — S.R.L. și de Societatea Smart Fitness Studio — S.R.L., toate cu sediul în Timișoara, într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva unei sentințe prin care a fost respinsă solicitarea acestora privind suspendarea, respectiv anularea unui act administrativ emis în virtutea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2004.

7. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că sintagma „pot lua măsuri”, cuprinsă în art. 22 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004, este mult prea vagă și lasă libertatea comitetelor județene pentru situații de urgență să adopte orice fel de măsuri pentru gestionarea situațiilor de urgență, respectiv pentru combaterea pandemiei, inclusiv restrângerea exercițiului unor drepturi fundamentale, fără respectarea cadrului normativ existent în materie, astfel cum este în cazul contestat, în care măsurile luate au la bază și criteriul ratei de infectare a populației cu un virus (SARS-CoV-2), criteriu care nu este cuprins în Legea nr. 55/2020. Or, Curtea Constituțională, în jurisprudența sa, a statuat că măsurile care restrâng drepturi și libertăți fundamentale pot fi instituite numai în baza legii, iar nu prin acte administrative. Totodată, se învederează faptul că normele criticate conduc și la o discriminare între anumite categorii de operatori economici, care, în funcție de obiectul de activitate al societăților, pot funcționa sau, dimpotrivă, le este întreruptă activitatea, precum și între operatorii economici și instituțiile publice, prin aplicarea unui tratament diferit pentru situații identice sau comparabile, astfel cum este în speță, unde unora dintre operatorii economici le-a fost întreruptă activitatea, motivat de creșterea numărului de cazuri de infectare cu un virus, fără ca acest criteriu să fie circumscris condițiilor privind restrângerea exercițiului unor drepturi fundamentale. În acest context se face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 157 din 13 mai 2020.

8. **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece măsurile adoptate de către comitetele județene pentru situații de urgență, organisme cu rol decizional în managementul situațiilor de urgență, în baza prevederilor criticate, sunt măsuri adoptate ca urmare a evaluării și analizei situației de urgență, nefiind măsuri

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, excepție ridicată de Societatea Friend's Arena — S.R.L., de Societatea La Bravi Ragazzi — S.R.L., de Societatea Gorunelu Alex — S.R.L., de Societatea Gymone — S.R.L. și de Societatea Smart Fitness Studio — S.R.L., toate cu sediul în Timișoara, în Dosarul nr. 4.438/30/2020 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 638D/2021.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că autoarele excepției de neconstituționalitate au depus note scrise prin care, pe de o parte, solicită judecarea cauzei în lipsă, iar, pe de altă parte, învederează că speța aflată pe rolul instanței de judecată ordinară a fost soluționată, sens în care atașează decizia civilă a instanței de fond; aceasta conține o opinie separată, care, în opinia autoarelor excepției de neconstituționalitate, este relevantă pentru soluționarea acesteia.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că instanța de contencios constituțional s-a mai pronunțat asupra conținutului Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2004 prin Decizia nr. 157 din 13 mai 2020 și ale cărei considerente își mențin valabilitatea în continuare. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004, solicită Curții să o respingă, ca neîntemeiată, și să constate că dispozițiile privind comitetele județene care au atribuții principale cu privire la evaluarea situațiilor de urgență produse în unitățile administrativ-teritoriale și stabilirea de măsuri și acțiuni specifice pentru gestionarea acestora, precum și cele referitoare la faptul că respectivele comitete județene pot urmări îndeplinirea acestor măsuri și acțiuni sunt constituționale, desigur, cu aplicarea considerentelor deciziei Curții Constituționale precitate.

cu caracter arbitrar luate fără a se proceda la o analiză anterioară.

9. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 22 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 361 din 26 aprilie 2004, care au următorul cuprins: „Comitetele județene au următoarele atribuții principale: [...]”

b) *evaluatează situațiile de urgență produse în unitățile administrativ-teritoriale, stabilesc măsuri și acțiuni specifice pentru gestionarea acestora și urmăresc îndeplinirea lor;*”

13. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 45 privind libertatea economică. De asemenea, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012, din analiza motivării excepției de neconstituționalitate, Curtea reține ca norme de referință și prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) în componenta privind calitatea legii, ale art. 4 alin. (2) cu privire la nediscriminare și ale art. 16 privind egalitatea în drepturi.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autoarele excepției de neconstituționalitate critică textul de lege din perspectiva conținutului său referitor la *stabilirea unor măsuri* de către comitetele județene pentru situații de urgență, conținut care, în opinia acestora, nu este determinat în mod concret prin aceea că nu enumeră măsurile vizate. Astfel, prin prisma interpretării, ar putea duce la o aplicare ce creează discriminări și la o încălcare a unor drepturi fundamentale, cum este libertatea economică, neținându-se seama de legislația incidentă, în speță fiind vorba de Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 15 mai 2020, în conținutul căreia nu s-ar regăsi concret criteriile ce ar trebui avute în vedere atunci când situația impune restrângerea unui drept fundamental.

15. Din analiza cadrului legislativ, Curtea observă că Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență este organizat de autoritățile administrației publice și se compune dintr-o rețea de organisme, organe și structuri abilitate în managementul situațiilor de urgență, constituite pe niveluri sau domenii de competență, care dispune de infrastructură și de resursele necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor prevăzute de lege.

16. Art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 prevede acțiunile și măsurile care se întreprind pe durata situațiilor de urgență sau a stărilor potențial generatoare de situații de urgență, în condițiile legii, după caz. Având în vedere conținutul acestor norme care au format obiectul controlului de constituționalitate, se observă că prin Decizia nr. 157 din 13 mai 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 397 din 15 mai 2020, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență sunt constituționale în măsura în care acțiunile și măsurile dispuse pe durata stării de alertă nu vizează restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale.

17. Totodată, se observă că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2004 cuprind capitolul III în care sunt reglementate atribuțiile componentelor Sistemului Național de Management al Situațiilor de Urgență, care funcționează pentru: (i) prevenirea și gestionarea situațiilor de urgență, adică a evenimentelor excepționale, cu caracter nonmilitar, care amenință viața sau sănătatea persoanei, mediul înconjurător, valorile materiale și culturale, iar pentru restabilirea stării de normalitate sunt necesare adoptarea de măsuri și acțiuni urgente, alocarea de resurse specializate și managementul unitar al forțelor și mijloacelor implicate; (ii) asigurarea și coordonarea resurselor umane, materiale, financiare și de altă natură necesare restabilirii stării de normalitate. Potrivit art. 30 din aceeași ordonanță de urgență, resursele umane necesare funcționării Sistemului Național de Management al Situațiilor de Urgență se asigură prin intermediul autorităților și instituțiilor administrației publice centrale și locale, iar personalul Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, centrelor operaționale și al centrelor operative este investit cu exercițiul autorității publice, pe timpul și în legătură cu îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, în limitele competențelor stabilite prin lege.

18. Potrivit art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004, la nivelul județelor se constituie, sub conducerea prefectilor, comitete județene pentru situații de urgență. Din comitetul județean fac parte președintele consiliului județean, șefi de servicii deconcentrate, descentralizate și de gospodărie comunală și alți manageri ai unor instituții și societăți comerciale de interes județean, care îndeplinesc funcții de sprijin în gestionarea situațiilor de urgență, precum și manageri ai operatorilor economici care, prin specificul activității, constituie factori de risc potențial generatori de situații de urgență. Aceste comitete județene au **anumite atribuții**, care sunt prevăzute la art. 22 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004, respectiv: „a) informează Comitetul Național prin Inspectoratul General privind stările potențial generatoare de situații de urgență și iminența amenințării acestora; b) *evaluatează situațiile de urgență produse în unitățile administrativ-teritoriale, stabilesc măsuri și acțiuni specifice pentru gestionarea acestora și urmăresc îndeplinirea lor;* (...) d) analizează și avizează planurile județene pentru asigurarea resurselor umane, materiale și financiare necesare gestionării situațiilor de urgență; e) informează Comitetul Național și consiliul județean asupra activității desfășurate; f) îndeplinesc orice alte atribuții și sarcini stabilite de lege sau de Comitetul Național.”

19. Din analiza dispozițiilor art. 22 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004, criticate în prezenta cauză, nu rezultă că acestea conțin *in sine* norme prin care se restrâng

drepturi și libertăți fundamentale, ci stabilesc atribuțiile pe care comitetele județene trebuie să le exercite în situațiile de urgență produse în unitățile administrativ-teritoriale, respectiv de a întreprinde/stabili măsuri și acțiuni specifice pentru gestionarea acestora, și urmăresc îndeplinirea lor. Astfel, atât comitetele județene pentru situații de urgență, cât și întreg Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență își îndeplinesc atribuțiile potrivit legii și pe baza regulamentelor privind gestionarea situațiilor de urgență specifice tipurilor de riscuri (art. 41 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004).

20. Raportat la cadrul legislativ incident în materie prin prisma cauzei deduse controlului de constituționalitate și indicat de către autoarele excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că, potrivit art. 72 din Legea nr. 55/2020, dispozițiile acestei legi se completează cu reglementările de drept comun aplicabile în materie (și care, în acest context, sunt cele ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2004), în măsura în care nu contravin prevederilor acesteia, fiind precizate în mod concret normele cu caracter general care nu se aplică pentru starea de alertă instituită pentru prevenirea și combaterea unei pandemii de COVID-19, printre acestea neregăsindu-se și dispozițiile supuse controlului de constituționalitate. Prin urmare, dispozițiile art. 22 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 au înrăurire în ceea ce privește aplicarea măsurilor pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19.

21. Astfel, Curtea observă, pe de o parte, că instituirea stării de alertă este prevăzută în parametri generali atât prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004, cât și, în mod special, prin Legea nr. 55/2020 care reglementează măsurile pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19. Astfel, Legea nr. 55/2020 are ca obiect instituirea, pe durata stării de alertă declarate în condițiile legii, în vederea prevenirii și combaterii efectelor pandemiei de COVID-19, a unor măsuri temporare și, după caz, graduale, în scopul protejării drepturilor la viață, la integritate fizică și la ocrotirea sănătății, inclusiv prin restrângerea exercițiului altor drepturi și libertăți fundamentale.

22. Starea de alertă reprezintă răspunsul la o situație de urgență de amploare și intensitate deosebite, determinată de unul sau mai multe tipuri de risc, constând într-un ansamblu de măsuri cu caracter temporar, proporționale cu nivelul de gravitate manifestat sau prognozată al acesteia și necesare pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa vieții, sănătății persoanelor, mediului înconjurător, valorilor materiale și culturale importante ori a proprietății. Starea de alertă se declară la nivel local, județean sau național, atunci când analiza factorilor de risc indică necesitatea amplificării răspunsului la o situație de urgență, pentru o perioadă limitată de timp, care nu poate fi mai mare de 30 de zile, și poate fi prelungită ori de câte ori analiza factorilor de risc indică necesitatea menținerii răspunsului amplificat pentru o perioadă de timp suplimentară, care nu poate fi mai mare de 30 de zile și încetează înainte de împlinirea termenului pentru care a fost declarată ori prelungită, atunci când analiza factorilor de risc indică faptul că nu mai este necesară menținerea unui răspuns amplificat. Starea de alertă se instituie de Guvern prin hotărâre, la propunerea ministrului afacerilor interne, pe întreg teritoriul țării sau doar pe teritoriul unor unități administrativ-teritoriale, după caz [art. 2, art. 3 alin. (1)–(3) și art. 4 alin. (1) din Legea nr. 55/2020].

23. La instituirea acestor măsuri, potrivit art. 3 alin. (4) din Legea nr. 55/2020, se analizează cumulativ următorii factori de

risc: a) amploarea situației de urgență, respectiv manifestarea generalizată a tipului de risc la nivel local, județean sau național; b) intensitatea situației de urgență, respectiv viteza de evoluție, înregistrată sau prognozată, a fenomenelor distructive și gradul de perturbare a stării de normalitate; c) insuficiența și/sau inadecvarea capacităților de răspuns; d) *densitatea demografică în zona afectată de tipul de risc*; e) existența și gradul de dezvoltare a infrastructurii adecvate gestionării tipului de risc.

24. De asemenea, în cuprinsul Legii nr. 55/2020 sunt prevăzute măsuri sectoriale în domeniul economic pentru diminuarea impactului tipului de risc, printre care se regăsește și limitarea sau suspendarea pe durată determinată a activității unor instituții sau operatori economici [art. 5 alin. (3) lit. f) din Legea nr. 55/2020]. Potrivit art. 1 alin. (2) din Legea nr. 55/2020 toate măsurile restrictive de drepturi prevăzute de lege, precum și, după caz, cele de renunțare sau de relaxare a acestora se dispun cu respectarea principiului egalității de tratament juridic pentru situații identice sau comparabile.

25. Cu privire la critica privind faptul că sintagma „pot lua măsuri”, cuprinsă în art. 22 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004, este mult prea vagă, Curtea reține că atât instanța de contencios constituțional, cât și Curtea Europeană a Drepturilor Omului s-au pronunțat în mod constant, statuând că, din cauza principiului generalității legilor, conținutul acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile standard de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. De asemenea, numeroase legi se folosesc de eficacitatea formulelor mai mult sau mai puțin vagi pentru a evita o rigiditate excesivă și a se putea adapta la schimbările de situație (Decizia nr. 316 din 9 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 900 din 5 octombrie 2020, paragraful 20, și Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 31). Nevoia de elucidare a punctelor neclare și de adaptare la circumstanțele schimbătoare va exista întotdeauna. Deși certitudinea în redactarea unei legi este un lucru dorit, aceasta ar putea antrena o rigiditate excesivă, or, legea trebuie să fie capabilă să se adapteze schimbărilor de situație (Hotărârea din 22 noiembrie 1995, pronunțată în Cauza *S.W. împotriva Regatului Unit*, paragraful 36).

26. Cu privire la principiul egalității, pretins a fi încălcat prin normele criticate, Curtea, în acord cu jurisprudența sa în materie, reține că art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor (a se vedea Decizia nr. 1.615 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2012). De asemenea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că o deosebire de tratament juridic este discriminatorie atunci când nu este justificată în mod obiectiv și rezonabil, aceasta însemnând că nu urmărește un scop legitim sau nu păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere. Astfel, statele beneficiază de o anumită marjă de apreciere în a decide dacă și în ce măsură diferențele între diversele situații similare justifică un tratament juridic diferit, iar scopul acestei marje variază în funcție de anumite circumstanțe, de domeniu și de context. În acest sens a se vedea hotărârile din 23 iulie 1968, 13 iunie 1979, 28 noiembrie 1984, 28 mai 1985, 16 septembrie 1996, 18 februarie 1999 și 6 iulie 2004, pronunțate în cauzele „*Aspecte privind regimul*

lingvistic în școlile belgiene” împotriva Belgiei, paragraful 10, Marckx împotriva Belgiei, paragraful 33, Rasmussen împotriva Danemarcei, paragrafele 35, 38, 40, Abdulaziz, Cabales și Balkandali împotriva Regatului Unit, paragraful 72, Gaygusuz împotriva Austriei, paragraful 42, Larkos împotriva Cipru, paragraful 29, respectiv Bocancea și alții împotriva Moldovei, paragraful 24.

27. Cu privire la art. 45 din Constituție, pretins a fi încălcată prin normele criticate, în jurisprudența sa, Curtea a reținut că principiul libertății economice nu este un drept absolut, ci este condiționat de respectarea limitelor stabilite de lege, limite ce urmăresc asigurarea unei anumite discipline economice ori protejarea unor interese generale, precum și asigurarea respectării drepturilor și intereselor legitime ale tuturor (Decizia nr. 162 din 8 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 272 din 19 aprilie 2011), și că accesul liber la o activitate economică nu exclude, ci, dimpotrivă, implică stabilirea unor limite de exercitare a libertății economice, statul având obligația să impună reguli de disciplină economică (Decizia nr. 362 din 25 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 18 mai 2010).

28. De asemenea, ținând seama de contextul în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate și prevederile constituționale referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale, Curtea învederează faptul că, pentru ca restrângerea să poată fi justificată, trebuie întrunite, în mod cumulativ, cerințele expres prevăzute de art. 53 din Constituție, și anume: să fie prevăzută prin lege; să se impună restrângerea sa; restrângerea să se circumscrie motivelor expres prevăzute de textul constituțional, respectiv pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav; să fie necesară într-o societate democratică; să fie proporțională cu situația care a determinat-o; să fie aplicată în mod nediscriminatoriu; să nu aducă atingere existenței dreptului sau a libertății (Decizia nr. 244 din 6 aprilie

2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 529 din 6 iulie 2017, paragrafele 50 și 51).

29. Având în vedere critica de neconstituționalitate și cadrul legislativ coroborat în materie, considerentele mai sus prezentate sunt aplicabile *mutatis mutandis*, astfel că instanța de contencios constituțional nu poate reține pretinsa neconstituționalitate a normelor criticate, în raport cu prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție prin prisma exigențelor privind calitatea legii, ale art. 16 cu privire la principiul egalității, coroborat cu ale art. 4 în componenta privind criteriile de nediscriminare și ale art. 45 referitor la libertatea economică, astfel cum înțelesul acestora a fost dezvoltat prin jurisprudența instanței de contencios constituțional precitată, deoarece: libertatea economică se desfășoară în limitele legii; există cadrul normativ la nivel de lege ca act al Parlamentului, care se circumscrie prevederilor art. 53 din Constituție pentru restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți; sunt prevăzute condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor libertăți sau al unor drepturi; sunt stabilite principiile de care trebuie să țină seama autoritățile implicate în interpretarea și aplicarea legii — proporționalitate și egalitate de tratament juridic pentru situații identice sau comparabile, iar măsurile sunt limitate în timp; prevederile criticate sunt clare, precise și previzibile, neputând conține norme exhaustive, având în vedere că au caracter general, acestea aplicându-se în coroborare cu alte prevederi legale în funcție de situația specifică tipurilor de riscuri, în speță fiind vorba de Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19.

30. Față de cele prezentate, respectiv ansamblul legislativ ce reglementează (i) sistemul național de management al situațiilor de urgență, (ii) gestionarea situațiilor de urgență specifice tipurilor de riscuri, (iii) măsurile pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, jurisprudența Curții Constituționale în materie și considerentele expuse prin prezenta decizie, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004, în raport cu prevederile constituționale invocate în susținerea sa, este neîntemeiată.

31. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Friend's Arena — S.R.L., Societatea La Bravi Ragazzi — S.R.L., Societatea Gorunelu Alex — S.R.L., Societatea Gymone — S.R.L. și de Societatea Smart Fitness Studio — S.R.L., toate cu sediul în Timișoara, în Dosarul nr. 4.438/30/2020 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 22 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 11 mai 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 450

din 29 iunie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. d), ale art. 103 alin. (2) și (3), ale art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 175 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal, în interpretarea dată prin Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. (2) lit. d), ale art. 103 alin. (2) și (3), ale art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Petru Nicolae Iotcu și Ioan Teodor Faur în Dosarul nr. 8.023/30/2017/a1 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 844D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 935D/2018, nr. 1.069D/2018, nr. 1.233D/2018 și nr. 1.418D/2018, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a acelorși dispoziții legale, excepție ridicată de Ioan Fărcălău în Dosarul nr. 9.858/30/2017 al Tribunalului Timiș — Secția penală, de Gigi Cristian Rușescu în Dosarul nr. 26.947/212/2017 al Judecătoriei Constanța — Secția penală, de Victor Gabriel Rotaru în Dosarul nr. 193/88/2016 al Curții de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și de Gerényi István Péter în Dosarul nr. 509/35/2015 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală, precum și în Dosarul nr. 1.317D/2018, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 175 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal, în interpretarea dată prin Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală și ale art. 97 alin. (2) lit. d), ale art. 103 alin. (2) și (3), ale art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Al-Jobory Hazm în Dosarul nr. 8.227/30/2016 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală.

4. La apelul nominal răspunde, în Dosarul nr. 1.317D/2018, autorul excepției, domnul Al-Jobory Hazm, prezent personal și asistat de domnul avocat Cezar-Călin Obârșie din cadrul Baroului Timiș. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 935D/2018, nr. 1.069D/2018, nr. 1.233D/2018, nr. 1.317D/2018 și

nr. 1.418D/2018 la Dosarul nr. 844D/2018. Partea prezentă și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu măsura conexării dosarelor. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 935D/2018, nr. 1.069D/2018, nr. 1.233D/2018, nr. 1.317D/2018 și nr. 1.418D/2018 la Dosarul nr. 844D/2018, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul domnului avocat Cezar-Călin Obârșie, care pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, se susține că este necesară clarificarea înțelesului sintagmei „funcție publică de orice natură” sau „funcționar public”, întrucât lipsa de claritate, precizie și previzibilitate a acesteia a determinat condamnarea autorului excepției pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită, în condițiile în care acesta deținea o funcție în sistemul de sănătate publică, dar săvârșirea faptei pentru care a fost condamnat a avut loc într-o clinică privată. Se mai susține că legiuitorul nu face diferența între denunțator, martor și colaborator în cadrul procesului penal. Se arată că declarația de martor este diferită de actul de sesizare al organelor judiciare, iar cumularea acestor două calități de către o singură persoană contravine legislației europene. Se susține că denunțatorul trebuie încadrat în sfera sintagmei „alți subiecți procesuali”, motiv pentru care se impune ca instanța de contencios constituțional să clarifice dacă denunțatorul poate avea și calitatea de martor. Se arată că în cauza în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate, denunțatorul a avut interesul să declare, în calitate de martor, aspecte de natură a consolida denunțul făcut, fără să existe garanția că spune adevărul, ceea ce a dus la condamnarea autorului excepției.

7. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că dispozițiile legale criticate sunt constituționale în raport cu criticile formulate. Se arată că interpretarea dată prin Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală dispozițiilor art. 175 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal este constituțională, respectând litera și spiritul normei anterior menționate. Se arată că sintagma „funcție publică de orice natură” definește o categorie mai amplă decât noțiunea de funcție publică din dreptul administrativ, noțiunea de „funcționar public” având o sferă mai amplă de aplicare în sensul legii penale. Se conchide că dispozițiile art. 175 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal sunt clare, precise și previzibile. Se face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 717 din 29 octombrie 2015.

8. Cu privire la celelalte prevederi legale invocate în prezenta cauză, se arată că acestea nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorii excepției, mai cu seamă prin prisma criticilor formulate de aceștia. Se susține că aceste dispoziții legale sunt

clare, precise și previzibile și oferă suficiente garanții persoanelor cercetate penal. Se arată, în acest sens, că prevederile art. 97 alin. (2) lit. d), ale art. 103 alin. (2) și (3), ale art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală trebuie coroborate cu prevederile art. 100 alin. (1)—(3) din Codul de procedură penală, precum și cu cele ale art. 97 alin. (1) din același cod, care prevăd obligația ca în etapa urmăririi penale și în cea a judecării organele judiciare să administreze toate probele, atât pe cele în defavoarea, cât și pe cele în favoarea suspectului sau a inculpatului. Se mai susține că dispozițiile art. 114 și art. 115 din Codul de procedură penală nu încalcă prevederile Legii fundamentale întrucât codul anterior menționat prevede la art. 101 și art. 102 sancțiuni în cazul încălcării dispozițiilor legale referitoare la audierea martorilor. Se arată că singurele interdicții reglementate în privința audierii ca martor vizează părțile și subiecții procesuali principali. De asemenea, se arată că potrivit art. 290 alin. (1) și (2) raportat la art. 289 alin. (2) și la art. 97 alin. (2) lit. d) din Codul de procedură penală și art. 103 din Codul de procedură penală, probele nu au valoare dinainte stabilită, acestea făcând obiectul analizei corecte și imparțiale a judecătorului. Se face trimitere la deciziile Curții Constituționale nr. 778 din 17 noiembrie 2015 și nr. 63 din 22 ianuarie 2019.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

9. Prin Încheierile din 17 mai 2018, 13 iunie 2018, 5 iulie 2018, 24 mai 2018 și din 3 septembrie 2018, pronunțate în dosarele nr. 8.023/30/2017/a1, nr. 9.858/30/2017, nr. 26.947/212/2017, nr. 193/88/2016 și nr. 509/35/2015, **Curtea de Apel Timișoara — Secția penală, Tribunalul Timiș — Secția penală, Judecătoria Constanța — Secția penală, Curtea de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. (2) lit. d), ale art. 103 alin. (2) și (3), ale art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală excepție ridicată de Petru Nicolae Ioțcu și Ioan Teodor Faur, de Ioan Fărcălau, de Gigi Cristian Rușescu, de Victor Gabriel Rotaru și de Gerényi István Péter în cauze având ca obiect soluționarea unor contestații împotriva unei încheieri pronunțate de judecătorul de cameră preliminară, stabilirea vinovăției autorului excepției sub aspectul săvârșirii infracțiunii de luare de mită, stabilirea vinovăției autorului excepției sub aspectul săvârșirii infracțiunii de înșelăciune, soluționarea unui apel împotriva unei sentințe penale, prin care autorul excepției a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunilor de complicitate la trafic de influență, complicitate la cumpărare de influență și omisiunea sesizării organelor judiciare și, respectiv, împotriva unei sentințe penale.**

10. De asemenea, prin Decizia penală nr. 779/A din 29 iunie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 8.227/30/2016, **Curtea de Apel Timișoara — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 175 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal, în interpretarea dată prin Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, și ale art. 97 alin. (2) lit. d), ale art. 103 alin. (2) și (3), ale art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală excepție ridicată de Al-Jobory Hazm într-o cauză având ca obiect soluționarea unui apel împotriva unei sentințe penale prin care autorul excepției a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită.**

11. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată că posibilitatea cumulării de către una și aceeași persoană, în cadrul aceleiași cauze penale, a calității de denunțator și a celei de martor încalcă dreptul la un proces echitabil și principiul loialității administrării probelor, prevăzut la art. 101 din Codul de procedură penală, fiind evident că cel care denunță nu poate dobândi și calitatea de martor în cadrul aceluiași proces penal. Se susține că, practic, prin întrunirea celor două calități anterior menționate, se obțin mijloace de probă de natură diferită generate de activitatea aceleiași persoane interesate să-și dovedească propriile susțineri, descrise în cuprinsul actului de sesizare a organelor de urmărire penală. Se mai arată că acceptarea schimbării calității de denunțator în cea de martor permite acuzării să dubleze probele în dosar, întrucât denunțatorul va face tot ceea ce îi stă în putință pentru a dovedi acuzarea. Se susține, de asemenea, că denunțul nu se regăsește printre mijloacele de probă prevăzute la art. 97 din Codul de procedură penală și că, de vreme ce art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală prevede că o soluție de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei și de amânare a aplicării pedepsei nu se poate întemeia într-o măsură determinantă pe declarațiile investigatorilor, colaboratorilor și ale martorilor protejați, cu siguranță o astfel de soluție nu se poate întemeia nici pe declarațiile denunțatorului, întrucât persoana interesată în cauză este tentată să accepte administrarea oricăror probe produse de denunțator. Se susține că, din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 29 și următoarele cu cele ale art. 288 din Codul de procedură penală, rezultă că denunțatorul este participant la procesul penal, făcând parte din categoria „alți subiecți procesuali”, și că întrunirea de către acesta a calității de martor face ca declarațiile sale să devină mijloc de probă. Se face trimitere la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la calitatea de martor și se conchide că dispozițiile legale criticate sunt echivoce în privința sensului noțiunii de „martor”, întrucât acestea nu arată dacă fac referire la sensul restrâns al acesteia sau dacă au în vedere și noțiunea de „martor-denunțator”. Se susține, totodată, că declarațiile denunțatorului sunt subiective, motiv pentru care nu trebuie să constituie probe în procesul penal, și că, spre deosebire de acestea, declarațiile martorului sunt obiective, motiv pentru care denunțatorul nu ar trebui să poată fi audiat ca martor, în sens restrâns.

12. În dosarele nr. 844D/2018 și nr. 935D/2018, autorii excepției de neconstituționalitate formulează aceleași critici cu privire la deținerea de către aceeași persoană, în cadrul unei cauze penale, a unei triple calități, de denunțator, de martor și de colaborator al organelor judiciare. În ceea ce privește prevederile art. 175 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal, în interpretarea dată prin Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, se arată că acestea sunt lipsite de claritate, precizie și previzibilitate, întrucât noțiunea de „funcție publică de orice natură” nu este definită în legislația penală, motiv pentru care aceasta nu poate avea, în sensul legii penale, un alt înțeles decât cel prevăzut la art. 2 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici. Or, prin Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a hotărât că medicul angajat cu contract de muncă într-o unitate spitalicească din sistemul public de sănătate are calitatea de funcționar public în accepțiunea dispozițiilor art. 175 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal. Se menționează faptul că, prin decizia anterior referită, s-a reținut că sintagma „funcție publică de orice natură”, în sensul art. 175 alin. (1) lit. b) din Codul penal, definește o categorie mai largă decât funcția publică, așa cum este înțeleasă în dreptul administrativ, iar

noțiunea de „funcționar public” este mai cuprinzătoare decât cea la care se referă art. 2 din Legea nr. 188/1999. Se susține că viziunea Înaltei Curți de Casație și Justiție astfel exprimată este similară cu cea referitoare la raportul dintre sintagma „funcționar public în sensul legii penale” și sintagma „funcționar public” astfel cum aceasta este definită la art. 2 alin. (2) din Legea nr. 188/1999. Se susține că o astfel de argumentație nu poate fi acceptată și că soluția juridică criticată încalcă standardele de calitate a legii.

13. Curtea de Apel Timișoara — Secția penală și Tribunalul Timiș — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. Se susține că dispozițiile legale criticate sunt în acord cu prevederile constituționale și convenționale invocate de autorul excepției și că denunțul constituie o modalitate de sesizare a organelor de urmărire penală, în timp ce declarațiile denunțatorului sunt mijloace de probă. Se arată, de asemenea, că audierea ca martor a denunțatorului nu încalcă dreptul la un proces echitabil și principiul loialității administrării probelor și că dispozițiile legale criticate sunt clare, precise și previzibile.

14. Judecătoria Constanța — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. Se susține că prevederile legale criticate sunt echivoce, motiv pentru care permit denunțatorului să întrunească și calitatea de martor. Se arată, totodată, că prezenta excepție de neconstituționalitate prezintă relevanță întrucât declarațiile denunțatorului date în calitate de martor și înregistrările efectuate de către acesta sunt probe determinante în procesul penal.

15. Curtea de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. Se susține că prevederile legale criticate sunt echivoce, motiv pentru care permit ca denunțatorul să întrunească și calitatea de martor, în condițiile în care acesta este o persoană implicată în mod direct în raportul juridic penal, cu vocație de a deveni suspect, calitatea procesuală aferentă declarației sale testimoniale conferind probei administrate un nivel ridicat de credibilitate și veridicitate. Se susține că soluția juridică criticată conferă denunțului, fără temei, valoare probatorie, conform art. 97 din Codul de procedură penală. Se arată, totodată, că dispozițiile legale criticate sunt lipsite de claritate, precizie și previzibilitate.

16. Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 alin. (2) și (3), ale art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală este întemeiată, iar excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. (2) lit. d) din Codul de procedură penală este întemeiată. Referitor la dispozițiile art. 103 alin. (2) și (3), ale art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală, se susține că acestea sunt în acord cu prevederile constituționale și convenționale invocate de autorul excepției. În ceea ce privește prevederile art. 97 alin. (2) lit. d) din Codul de procedură penală, se arată că dispozițiile Codului de procedură penală prevăd în mod expres ce este denunțul și care sunt modurile de sesizare a organelor de urmărire penală, precum și persoanele care pot fi audiate în calitate de martor. Se arată că dispozițiile art. 114 alin. (3) din Codul de procedură penală prevăd ipotezele în care calitatea de martor are prioritate, fără a face referire la cea a denunțatorului. În acest context, se susține că, având în vedere esența calității de martor și a denunțului, audierea ca martor a denunțatorului încalcă dreptul la un proces echitabil al suspectului sau al inculpatului.

17. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

18. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

19. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

20. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 97 alin. (2) lit. d), ale art. 103 alin. (2) și (3), ale art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală și ale art. 175 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal, în interpretarea dată prin Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile în vederea rezolvării de principiu a modalității de interpretare a dispozițiilor art. 175 din Codul penal, respectiv dacă medicul chirurg angajat cu contract de muncă pe perioadă nedeterminată într-o unitate spitalicească din sistemul public de sănătate, trimis în judecată sub acuzația săvârșirii infracțiunii de luare de mită prevăzute de dispozițiile art. 289 alin. (1) din Codul penal, se încadrează în categoria funcționarilor publici prevăzută la art. 175 alin. (1) lit. c) din Codul penal sau în categoria funcționarilor publici prevăzută la art. 175 alin. (2) din Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 24 din 13 ianuarie 2015, care au următorul cuprins:

— Art. 97 alin. (2) lit. d) din Codul de procedură penală: *„Proba se obține în procesul penal prin următoarele mijloace: [...] d) declarațiile martorilor; [...]”;*

— Art. 103 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală: *„(2) În luarea deciziei asupra existenței infracțiunii și a vinovăției inculpatului instanța hotărăște motivat, cu trimitere la toate probele evaluate. Condamnarea se dispune doar atunci când instanța are convingerea că acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă.*

(3) Hotărârea de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei nu se poate întemeia în măsură determinantă pe declarațiile investigatorului, ale colaboratorilor ori ale martorilor protejați.”;

— Art. 114 alin. (1) din Codul de procedură penală: *„Poate fi audiată în calitate de martor orice persoană care are cunoștință despre fapte sau împrejurări de fapt care constituie probă în cauza penală.”;*

— Art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală: *„Orice persoană poate fi citată și audiată în calitate de martor, cu excepția părților și a subiecților procesuali principali.”;*

— Art. 175 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal: *„exercită o funcție de demnitate publică sau o funcție publică de orice natură.”;*

21. Se susține că textele criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) referitoare la statul de drept și la calitatea legii, ale art. 11 alin. (1) cu privire la dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 20 alin. (1) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 alin. (3) cu privire la dreptul la un proces echitabil și ale art. 23 alin. (12) cu privire la legalitatea incriminării și a pedepsei, precum și dispozițiilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la dreptul

la un proces echitabil și ale art. 47 alin. (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene cu privire la dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil.

22. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 97 alin. (2) lit. d), ale art. 103 alin. (2) și (3), ale art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală au făcut obiectul unor critici de neconstituționalitate similare, sub aspectul posibilității denunțatorului de a cumula și calitatea de martor, instanța de contencios constituțional pronunțând, în acest sens, mai multe decizii, dintre care Decizia nr. 108 din 25 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 402 din 15 mai 2020, Decizia nr. 727 din 5 noiembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 190 din 9 martie 2020, și Decizia nr. 63 din 22 ianuarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 650 din 6 august 2019, prin care a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate invocată.

23. Prin deciziile mai sus menționate, Curtea a reținut că denunțatorul poate fi: a) o persoană fizică/juridică ce sesizează organul de urmărire penală despre o infracțiune la a cărei săvârșire nu a participat, dar despre care are cunoștință (de exemplu, art. 290 din Codul de procedură penală); b) o persoană fizică/juridică ce sesizează organul de urmărire penală despre o infracțiune pe care a săvârșit-o, infracțiune care este în strânsă legătură cu alta, iar prin realizarea denunțului se urmărește aplicarea cauzei de nepedepsire pentru denunțator și tragerea la răspundere penală a făptuitorului ce a săvârșit infracțiunea aflată în corelație cu cea a denunțatorului [de exemplu, darea de mită (art. 290 din Codul penal) corelativ cu luarea de mită (art. 289 din Codul penal); cumpărarea de influență (art. 292 din Codul penal) corelativ cu traficul de influență (art. 291 din Codul penal)]; c) o persoană fizică/juridică ce sesizează organul de urmărire penală despre o infracțiune pe care a săvârșit-o, infracțiune care presupune participarea mai multor persoane, ca subiecți activi, la săvârșirea infracțiunii; prin realizarea denunțului se urmărește aplicarea cauzei de nepedepsire pentru denunțator și tragerea la răspundere penală a celorlalți participanți [de exemplu, grupul infracțional organizat (art. 367 din Codul penal)]; d) o persoană fizică/juridică ce sesizează organul de urmărire penală despre o infracțiune la a cărei săvârșire nu a participat, dar despre care are cunoștință, denunțatorul fiind el însuși în poziția de a fi tras la răspundere penală pentru săvârșirea anumitor infracțiuni expres prevăzute de lege, altele decât infracțiunea denunțată; prin realizarea denunțului se urmărește reducerea limitelor pedepsei prevăzute de lege pentru infracțiunea săvârșită de denunțator (situația reglementată, de exemplu, de art. 15 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 6 martie 2014, sau de art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Departamentul Național Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2002).

24. În aceste condiții, Curtea a apreciat că reglementarea instituției denunțatorului pornește de la premisa că persoana fizică/juridică ce realizează denunțul are cunoștință de săvârșirea unor fapte care pot constitui infracțiune.

25. Pe de altă parte, raportat la legislația în vigoare, Curtea a constatat că denunțătorii pot fi împărțiți în două grupe, după cum urmează: a) denunțători care nu au niciun beneficiu din perspectiva tragerii lor la răspundere penală; b) denunțători care au un beneficiu din perspectiva tragerii lor la răspundere penală. În acest context, Curtea a observat că la nivelul majorității statelor europene există reglementată o obligație generală de a denunța săvârșirea sau pregătirea săvârșirii unor infracțiuni.

Aceasta poate fi reglementată ca o obligație generală sau ca o obligație expresă prevăzută pentru anumite categorii de persoane.

26. În ceea ce privește posibilitatea dobândirii calității de martor de către denunțator, critică ce vizează dispozițiile art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală, Curtea a constatat că, din coroborarea art. 34, art. 104 și art. 97 alin. (2) din Codul de procedură penală, rezultă că persoanele care pot fi audiate în cursul procesului penal sunt expres și limitativ prevăzute de lege. Totodată, Curtea a observat că, pe lângă indicarea expresă în prima teză a art. 34 a anumitor subiecți procesuali, alții decât subiecții procesuali principali, legiuitorul a reglementat în teza a doua a aceluiași articol o normă „deschisă”, în sensul că oricine are anumite drepturi, obligații sau atribuții în procedurile judiciare penale are calitatea de subiect procesual secundar, categorie din care face parte și denunțatorul. Subiecții procesuali determinați, prevăzuți în prima teză a art. 34 din Codul de procedură penală, sunt: martorul, expertul, interpretul, agentul procedural, organele speciale de constatare. În acest context, Curtea a reținut că autorul excepției pune în discuție în ce măsură calitatea de alt subiect procesual dobândită ca urmare a îndeplinirii condițiilor din teza a doua a art. 34 din Codul de procedură penală (denunțator) determină imposibilitatea obținerii calității de subiect procesual determinat, prevăzut în prima teză a acestui articol (martor). Așadar, Curtea a observat că, în fapt, problema ridicată de autorul excepției poate fi analizată din perspectiva deținerii concomitente atât a calității de martor, cât și a calității de alt subiect procesual prevăzut de aceste dispoziții (altul decât martorul) și, din această perspectivă, Curtea a constatat că legiuitorul nu a exclus această posibilitate.

27. În aceste condiții, Curtea a observat că legiuitorul a reglementat expres, prin art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală, sfera persoanelor care pot fi martori din perspectivă procesuală, în timp ce art. 116 alin. (3) din același act normativ nu nominalizează sfera persoanelor obligate să păstreze secretul ori confidențialitatea unor fapte sau împrejurări, Curtea apreciind că în această categorie intră orice persoană fizică ce îndeplinește un serviciu public sau privat, în virtutea căruia ia cunoștință de anumite date ori informații care constituie secrete de stat, de serviciu sau profesionale, în condițiile legii. De asemenea, Curtea a reținut că legiuitorul a reglementat expres, prin art. 114 alin. (3) din Codul de procedură penală, regula potrivit căreia calitatea de martor are întâietate față de calitatea de expert, cu privire la faptele și împrejurările de fapt pe care persoana le-a cunoscut înainte de a dobândi această calitate. Totodată, legiuitorul a reglementat expres situațiile în care o anumită persoană, alta decât subiecții procesuali principali sau părțile, nu poate avea calitatea de martor, în acest sens fiind, de exemplu, dispozițiile art. 461 alin. (5) din Codul de procedură penală. În același sens, potrivit art. 114 alin. (4) din Codul de procedură penală, pot fi audiate în calitate de martor și persoanele care au întocmit procese-verbale în temeiul art. 61 și art. 62 din același act normativ.

28. Curtea a reținut, totodată, că noțiunea de „martor” are un înțeles autonom în sistemul Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, independent de calificarea sa în norma națională (Hotărârea din 24 aprilie 2012, pronunțată în Cauza *Damir Sibgatullin împotriva Rusiei*, paragraful 45). Astfel, din moment ce o depoziție, fie că ea este făcută de un martor — *stricto sensu* — sau de către o altă persoană, este susceptibilă să fundamenteze, în mod substanțial, condamnarea celui trimis în judecată, ea constituie o „mărturie în acuzare”, fiindu-i aplicabile garanțiile prevăzute de art. 6 paragrafele 1 și 3 lit. d) din Convenție (Hotărârea din 9 noiembrie 2006, pronunțată în Cauza *Kaste și Mathisen*

împotriva Norvegiei, paragraful 53; Hotărârea din 27 februarie 2001, pronunțată în Cauza *Luca împotriva Italiei*, paragraful 41. A se vedea și Decizia nr. 463 din 5 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 930 din 5 noiembrie 2018, paragrafele 16 și 17; Decizia nr. 198 din 7 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 496 din 4 iulie 2016, paragrafele 19 și 21, și Decizia nr. 97 din 1 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 540 din 29 iunie 2018, paragrafele 27 și 28).

29. Plecând de la aceste premise, Curtea a reținut că ideea de bază a reglementării instituției denunțatorului este aceea că persoana fizică/juridică ce realizează denunțul are cunoștință de săvârșirea unor fapte care pot constitui infracțiuni. Mai mult, Curtea a observat că, în totalitatea cazurilor, denunțul este realizat cu scopul de a acuza o persoană de săvârșirea unei infracțiuni. Astfel, Curtea a apreciat că denunțul poate constitui o „mărturie în acuzare”, cu consecința dobândirii de către denunțator a calității de „martor”.

30. În ceea ce privește forța probantă a declarației de martor date de denunțator — critica ce vizează art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală —, Curtea a observat că noul Cod de procedură penală consacră, ca și legea veche, sistemul liberei aprecieri a probelor. În baza principiului liberei sau intimei convingeri a judecătorului, acesta va aprecia liber mijloacele de probă administrate în cauză, neexistând o ordine de preferință, referitor la forța probantă a acestora. Totodată, organele judiciare au dreptul să aprecieze în mod liber atât valoarea fiecărei probe administrate, cât și credibilitatea lor; probele nu au o valoare *a priori* stabilită de legiuitor, importanța acestora rezultând în urma aprecierii lor de organele judiciare consecutiv analizei ansamblului materialului probatoriu administrat în mod legal și loial în cauză. În luarea deciziei asupra existenței infracțiunii și vinovăției inculpatului, instanța hotărăște motivat, cu trimitere la toate probele evaluate. Condamnarea, renunțarea la aplicarea pedepsei și amânarea aplicării pedepsei se dispun doar atunci când instanța are convingerea că acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă.

31. Curtea a observat, totodată, că legiuitorul, prin dispozițiile art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală, a instituit unele limitări ale principiului liberei aprecieri a probelor, reglementând în acest sens că hotărârea de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei nu se poate întemeia în măsură determinantă pe declarațiile investigatorului, ale colaboratorilor ori ale martorilor protejați. Așadar, din interpretarea *per a contrario* a dispozițiilor art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală, rezultă că celelalte mijloace de probă prin care au fost obținute probe directe pot conduce autonom, în mod determinant, la pronunțarea uneia dintre soluțiile enumerate mai sus, care conțin constatarea faptului că o persoană a comis o infracțiune. În raport cu susținerile autorilor excepției potrivit cărora dispozițiile anterior menționate sunt neconstituționale din perspectiva faptului că, pe lângă declarațiile investigatorului, ale colaboratorilor ori ale martorilor protejați, nu sunt menționate și declarațiile denunțatorului audiat în calitate de martor, Curtea a apreciat necesar a se stabili scopul instituirii dispoziției de lege criticată.

32. Din această perspectivă, Curtea a reținut că, în ceea ce privește investigatorii, aceștia, potrivit art. 148 alin. (8) din Codul de procedură penală, pot fi audiați ca martori în cadrul procesului penal în aceleași condiții ca martorii amenințați. Totodată, potrivit art. 148 alin. (10) din același act normativ, în situații excepționale, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (1) al art. 148, iar folosirea investigatorului sub acoperire nu este suficientă pentru obținerea datelor sau informațiilor ori nu este posibilă, procurorul care supraveghează sau efectuează

urmărirea penală poate autoriza folosirea unui colaborator, căruia îi poate fi atribuită o altă identitate decât cea reală. Dispozițiile art. 148 alin. (8) din Codul de procedură penală se aplică în mod corespunzător.

33. De asemenea, potrivit art. 150 alin. (3) din Codul de procedură penală, activitățile autorizate pot fi desfășurate de un organ de cercetare penală, de un investigator cu identitate reală, de un investigator sub acoperire sau de un colaborator, iar, potrivit alin. (6) al aceluiași articol, persoana care a desfășurat activitățile autorizate poate fi audiată ca martor în cadrul procesului penal, cu respectarea dispozițiilor privind audierea martorilor amenințați, dacă organul judiciar apreciază că audierea este necesară. Referitor la martorul protejat, Curtea a constatat că, din coroborarea art. 125—129 din Codul de procedură penală, rezultă că odată acordat statutul de martor amenințat se dispun una ori mai multe dintre măsurile de protecție prevăzute de dispozițiile procesual penale. În condițiile în care una dintre măsurile de protecție este cea prevăzută de art. 126 alin. (1) lit. d) și art. 127 lit. d) din Codul de procedură penală, audierea martorului se poate efectua prin intermediul mijloacelor audiovideo, fără ca martorul să fie prezent fizic în locul unde se află organul judiciar, subiecții procesuali principali, părțile și avocații acestora putând adresa întrebări martorului audiat în aceste condiții, fiind respinse întrebările care ar putea conduce la identificarea martorului. Această modalitate de audiere este cea aplicabilă și în cazul investigatorilor și colaboratorilor. Totodată, potrivit art. 149 alin. (1) din Codul de procedură penală, identitatea reală a investigatorilor sub acoperire și a colaboratorilor cu o altă identitate decât cea reală nu poate fi dezvăluită.

34. Curtea a observat că au fost exprimate opinii în sensul că dispozițiile art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală preiau în dreptul intern un standard clasic al jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căruia, în anumite circumstanțe, autoritățile judiciare pot apela la declarațiile administrate în faza „instrucției” (urmăririi penale), în special în cazul refuzului persoanelor care le-au dat de a le reitiera în public de teama consecințelor pe care acestea le-ar putea avea pentru siguranța lor. Necesitatea protecției nu poate aduce atingere substanței dreptului la apărare, astfel că, și în aceste situații, Curtea Europeană a Drepturilor Omului apreciază că drepturile apărării sunt restrânse într-un mod incompatibil cu garanțiile prevăzute de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, atunci când o condamnare se întemeiază în întregime sau într-o măsură determinantă pe mărturia făcută de o persoană pe care acuzatul nu a putut-o interoga direct sau prin altă persoană în numele său, nici în faza de urmărire penală, nici în faza dezbaterilor.

35. Pe de altă parte, s-a arătat că sfera martorilor protejați ale căror declarații nu pot fi determinante în luarea unei hotărâri de condamnare este în realitate mai largă decât cea care rezultă nemijlocit din text. În această categorie sunt incluși investigatorii cu identitate reală sau protejată, colaboratorii cu identitate reală sau protejată, martorii amenințați, martorii vulnerabili, dar și persoana vătămată și partea civilă cu privire la care s-au luat măsuri de protecție similare martorilor amenințați. Din acest punct de vedere, persoana vătămată protejată și partea civilă protejată se află în aceeași situație faptică și au același regim juridic ca cel al martorilor protejați, prin urmare, și efectele declarațiilor lor trebuie să fie asemănătoare cu cele ale acestora din urmă. Restrângerea valorii probante a declarațiilor acestor persoane are la bază temerea că atât investigatorii, colaboratorii, cât și martorii protejați (în sens larg) sunt supuși unui anumit control de autoritate din partea organului de urmărire penală și astfel pot fi influențați în declarații, fie pentru că unii sunt agenți executivi ai statului, fie că alții au anumite

interese (colaboratorii pot avea interesul de a obține o remunerație sau de a li se reduce pedeapsa în propriul dosar, de a beneficia de un acord de recunoaștere a vinovăției sau de renunțare la urmărirea penală etc.) în a acționa conform dorinței organului judiciar sau sunt îndatorați moral de efortul de protejare a lor și reacționează în consecință etc. Deși utilizarea tehnicilor sub acoperire nu poate încălca în sine dreptul la un proces echitabil, riscul pe care îl implică instigarea de către poliție prin asemenea tehnici presupune ca folosirea acestor metode să fie menținută în limite bine determinate. Astfel, în scopul evitării unei erori judiciare bazate pe astfel de probe, precum și având în vedere condițiile derogatorii de audiere a acestor persoane, care restrâng într-o oarecare măsură posibilitățile de apărare, legea a restrâns, la rândul ei, valoarea probantă a declarațiilor investigatorului, colaboratorului, martorului protejat.

36. Curtea a apreciat că, într-adevăr, sfera de cuprindere a persoanelor ale căror declarații nu pot fi determinante în luarea unei hotărâri de condamnare este în realitate mai largă decât cea care rezultă nemijlocit din text. Cu toate acestea, dacă legiuitorul ar fi instituit această dispoziție legală având în vedere cele enunțate anterior, ar fi însemnat ca restrângerea valorii probante a declarațiilor acestor persoane să se răsfrângă asupra procesului penal, indiferent de modalitatea de audiere a acestora. Aceasta, deoarece existența unui control de autoritate din partea organului de urmărire penală asupra investigatorilor, colaboratorilor și martorilor protejați (în sens larg) nu este determinată de modalitatea de audiere a acestor persoane. Totodată, existența anumitor interese ale colaboratorului, persoanei vătămate etc. subzistă indiferent de cunoașterea sau necunoașterea de către inculpat a identității acestor persoane.

37. Totodată, Curtea a observat că instanța de contencios european a acordat o atenție deosebită cauzelor ce aveau ca obiect folosirea martorilor anonimi de către organele de urmărire penală pentru administrarea probatoriului în acuzare; prin martori anonimi, instanța europeană are în vedere persoanele care au fost audiate cu protejarea identității sau prin includerea în programe speciale de protecție și care au dat declarații cu privire la faptele de care este acuzată o persoană și a căror identitate nu este cunoscută apărării. În cadrul acestei noțiuni sunt incluși și agenții infiltrați, care sunt reprezentanți ai organelor de anchetă și care, prin activitatea desfășurată sub protecția anonimatului, contribuie la strângerea de mijloace de probă în acuzarea unei persoane. Curtea de la Strasbourg a apreciat că folosirea declarațiilor acestor persoane pentru a dispune condamnarea nu este, în sine, incompatibilă cu prevederile Convenției. Însă, dacă se menține anonimatul martorului acuzării, apărarea va fi confruntată cu dificultăți deosebite. Astfel, în acest caz, dezavantajul cu care se confruntă apărarea trebuie să fie în mod suficient contrabalansat prin procedura urmată de autoritățile judiciare. Probele obținute de la martori în condițiile în care drepturile apărării nu au putut fi asigurate la un nivel normal cerut de Convenția europeană trebuie analizate cu extremă atenție, iar condamnarea unui acuzat nu trebuie să se bazeze în exclusivitate sau într-o măsură determinantă pe mărturia anonimă (Hotărârea din 28 februarie 2006, pronunțată în Cauza *Krasniki împotriva Republicii Cehe*, paragrafele 76—79; Hotărârea din 14 februarie 2002, pronunțată în Cauza *Visser împotriva Olandei*, paragrafele 43—46).

38. Așa fiind, Curtea a apreciat, luând în considerare și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, că, reglementând dispozițiile art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală, legiuitorul a avut în vedere echitatea procesului penal în contextul existenței unor situații în care persoanele anterior menționate nu sunt prezente pentru a fi

audiate într-un proces public și contradictoriu, astfel că persoana acuzată nu beneficiază de toate garanțiile procedurale, iar nu atât faptul că aceste persoane au anumite interese legate de tragerea la răspundere penală a propriei persoane. Or, din perspectiva denunțatorului, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege și acesta dobândește calitatea de martor protejat (în sens larg), dispozițiile art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală sunt pe deplin aplicabile. În cazul în care denunțatorul nu dobândește calitatea de martor protejat (în sens larg), dispozițiile art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală nu sunt aplicabile, denunțatorul putând fi audiat în calitate de martor, într-o procedură publică și contradictorie, cu respectarea dispozițiilor referitoare la audierea martorilor.

39. În acest din urmă caz, Curtea a distins două situații, după cum există sau nu există un interes în obținerea unui beneficiu din perspectiva tragerii acestora la răspundere penală. Astfel, în cazul în care denunțatorul nu are niciun beneficiu din perspectiva tragerii sale la răspundere penală, declarația sa dată în calitate de martor este comparabilă, din perspectivă procesuală, cu declarația oricărui alt martor, beneficiind de același tratament. În cazul în care denunțatorul are un beneficiu din perspectiva tragerii sale la răspundere penală, fiind interesat de satisfacerea propriilor interese, apare că, din această perspectivă, poziția sa se aseamănă într-o oarecare măsură cu cea a persoanei vătămate, a părții civile și a părții responsabile civilmente. Referitor la aceștia din urmă s-a precizat că, fiind interesați în proces, acționează pentru apărarea intereselor lor legitime; ca urmare, declarațiile lor în legătură cu cauza în care au calitate procesuală principală sunt, de principiu, concentrate în susținerea poziției pe care o au, ceea ce le poate determina să facă declarații necorespunzătoare adevărului.

40. Or, spre deosebire de vechea reglementare, Codul de procedură penală a înlăturat prevederea expresă potrivit căreia declarațiile părții (persoanei) vătămate, părții civile și părții responsabile civilmente pot servi la aflarea adevărului numai în măsura în care sunt coroborate cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor. Astfel, cu excepția declarațiilor prevăzute de dispozițiile art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală, celelalte declarații au o valoare probatorie necondiționată, fiind supuse numai principiului liberei aprecieri a probelor.

41. Referitor la criticile de neconstituționalitate ce vizează cumularea de către aceeași persoană a calității de denunțator, de martor și de colaborator al organelor judiciare, Curtea observă că ipoteza invocată de autorii excepției de neconstituționalitate are în vedere dobândirea de către denunțator, ulterior formulării denunțului, a calității de colaborator al organelor judiciare și audierea sa în această ultimă calitate. Or, dispozițiile Codului de procedură penală permit cumularea de către denunțator, după formularea denunțului, a calității de colaborator al organelor judiciare, situație în care persoana în cauză poate fi audiată în această ultimă calitate. În aceste condiții, hotărârea de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei va fi pronunțată cu respectarea dispozițiilor art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală, conform cărora o astfel de hotărâre nu se poate întemeia în măsură determinantă pe declarațiile investigatorului, ale colaboratorilor ori ale martorilor protejați. Curtea reține că în ipoteza anterior menționată sunt aplicabile *mutatis mutandis* considerentele deciziilor Curții Constituționale mai sus invocate.

42. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 175 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal, în interpretarea dată prin Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, Curtea reține că aceasta a mai făcut obiectul controlului de

constituționalitate, prin raportare la critici similare, sens în care a pronunțat Decizia nr. 717 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 216 din 23 martie 2016, și Decizia nr. 201 din 9 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 626 din 27 iulie 2019, prin care excepția de neconstituționalitate a fost respinsă, ca neintemeiată.

43. Prin deciziile anterior menționate, Curtea a reținut că Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, prin Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014, a stabilit că medicul angajat cu contract de muncă într-o unitate spitalicească din sistemul public de sănătate are calitatea de funcționar public în accepțiunea dispozițiilor art. 175 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal. Pentru a ajunge la această interpretare, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a analizat, prin Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014, scopul utilizării de către legiuitor, în dispozițiile art. 175 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal, a expresiei „funcție publică de orice natură”, iar nu „funcție publică”, și anume acela de a evita existența unei suprapuneri între noțiunea de „funcție publică” în sensul Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 29 ianuarie 2007), cu modificările și completările ulterioare, și expresia utilizată în cuprinsul art. 175 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal, pentru a delimita sfera persoanelor care au calitatea de funcționar public în accepțiunea legii penale. Astfel, instanța supremă a reținut că sintagma „funcție publică de orice natură”, în sensul art. 175 alin. (1) lit. b) din Codul penal, definește o categorie mai largă decât funcția publică, așa cum este ea înțeleasă în dreptul administrativ, iar noțiunea de „funcționar public” este mai cuprinzătoare decât cea la care se referă art. 2 din Legea nr. 188/1999, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

44. Curtea a reținut că, anterior intrării în vigoare a noului Cod penal, a statuat — referitor la art. 147 din Codul penal din 1969, care lămuria înțelesul noțiunilor de „funcționar public” și „funcționar” — că reglementarea prin lege implică definirea de către însăși autoritatea legiuitoare a termenilor pe care îi folosește, cu condiția să nu fie vorba de termeni definiți prin Constituție, în acest caz legiuitorul având obligația să nu se abată de la sensul termenilor în cauză, stabilit prin Legea fundamentală. Libertatea legiuitorului de a defini noțiunile cu care operează în procesul de reglementare poate da naștere la diferențe în determinarea conținutului și a înțelesului aceluiași termen, în raport cu domeniul reglementat. Faptul poate genera dificultăți de interpretare cu ocazia aplicării dispozițiilor legale care conțin noțiuni omonime folosite cu sens diferit, dar — în măsura în care nu se abate de la Constituție — nu este neconstituțional (Decizia nr. 176 din 18 iunie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 542 din 24 iulie 2002).

45. De asemenea, Curtea a constatat, cu privire la caracterul autonom al noțiunii de „funcționar public”, că, potrivit jurisprudenței sale, semnificația noțiunii de „funcționar public” din dreptul penal nu este echivalentă cu cea de „funcționar” din dreptul administrativ. Potrivit legii penale, noțiunile de „funcționar public” și de „funcționar” au un înțeles mai larg decât acela din dreptul administrativ, atât datorită caracterului relațiilor sociale apărute prin incriminarea unor fapte socialmente periculoase, cât și faptului că exigențele de apărare a avutului și de promovare a intereselor colectivității impun o cât mai bună ocrotire prin mijloacele dreptului penal (Decizia nr. 2 din 15 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 29 ianuarie 2014).

46. Curtea a constatat că legiuitorul noului Cod penal, pe de o parte, a renunțat la definiția legală a noțiunii de „funcționar”, iar, pe de altă parte, a urmărit să dea o definiție mai detaliată a noțiunii de „funcționar public” față de cea prevăzută de art. 147 din Codul penal din 1969. Astfel, potrivit art. 175 alin. (1) din noul Cod penal, „funcționarul public” este „persoana care, cu titlu permanent sau temporar, cu sau fără o remunerație: a) exercită atribuții și responsabilități, stabilite în temeiul legii, în scopul realizării prerogativelor puterii legislative, executive sau judecătorești; b) exercită o funcție de demnitate publică sau o funcție publică de orice natură; c) exercită, singură sau împreună cu alte persoane, în cadrul unei regii autonome, al altui operator economic sau al unei persoane juridice cu capital integral sau majoritar de stat, atribuții legate de realizarea obiectului de activitate al acesteia”, iar, potrivit alin. (2) al aceluiași articol, „este considerată funcționar public, în sensul legii penale, persoana care exercită un serviciu de interes public pentru care a fost investită de autoritățile publice sau care este supusă controlului ori supravegherii acestora cu privire la îndeplinirea respectivului serviciu public”.

47. Prin Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a reținut, cu privire la caracterul liberal al profesiei de medic, că acesta nu poate justifica lipsa răspunderii penale pentru infracțiunea de luare de mită în cazurile în care medicul condiționează actul medical, la care este obligat profesional, moral și legal, de banii sau foloasele care nu i se cuvin și pe care, direct sau indirect, le pretinde, le primește ori le acceptă. În acest sens, prin Decizia nr. 2 din 15 ianuarie 2014, citată anterior, Curtea Constituțională a statuat — referindu-se la ambele reglementări, atât la Codul penal din 1969, cât și la noul Cod penal — că excluderea persoanelor care exercită profesii liberale din sfera de incidență a răspunderii penale în materia infracțiunilor de serviciu și de corupție nu constituie un criteriu obiectiv în funcție de care se poate justifica intervenția legiuitorului. Așa fiind, Curtea a apreciat, prin decizia mai sus menționată, că determinante pentru includerea sau excluderea persoanelor de la incidența normei penale sunt criteriile precum natura serviciului prestat, temeiul juridic în baza căruia se prestează respectiva activitate sau raportul juridic dintre persoana în cauză și autoritățile publice, instituțiile publice, instituțiile sau alte persoane juridice de interes public.

48. Curtea a reținut că, în raport cu importanța serviciului public de sănătate, pacienții nu pot fi lăsați neprotejați de legea penală, astfel încât dispozițiile art. 381 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 652 din 28 august 2015, potrivit cărora medicul nu este funcționar public și nu poate fi asimilat acestuia, nu pot conduce la excluderea acestuia din sfera funcționarilor publici reglementată de Codul penal, textul invocat referindu-se exclusiv la natura profesiei de medic și la obligațiile fundamentale ale medicului față de pacientul său. Astfel fiind, dispozițiile art. 175 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal, în interpretarea dată prin Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, nu încalcă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (1), potrivit căruia „cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea”.

49. Curtea a constatat că interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, prin decizia mai sus menționată, sintagmei „funcție publică de orice natură” din cuprinsul dispozițiilor art. 175 alin. (1) lit. b) teza a doua din

Codul penal — în sensul că medicul angajat cu contract de muncă într-o unitate spitalicească din sistemul public de sănătate are calitatea de funcționar public — se greșează pe un proces natural de formare a unei jurisprudențe în urma intrării în vigoare a noului Cod penal, jurisprudență care vine în continuarea celei existente cu privire la art. 147 din Codul penal din 1969, potrivit căreia medicul era considerat funcționar public. Prin urmare, dispozițiile de lege criticate nu au o formulare ambiguă, neclară și imprevizibilă pentru un cetățean care nu dispune de o pregătire juridică temeinică și care trebuie să discearnă între interpretarea doctrinară specifică dreptului penal, cea folosită în dreptul administrativ și cea din dreptul civil, cum susține autorul excepției, astfel că nu încalcă cerințele de claritate, accesibilitate și previzibilitate a legii impuse de art. 7 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și nu conduc la o aplicare extensivă, prin analogie, a legii penale.

50. Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, art. 7 paragraful 1 din Convenție, care consacră principiul legalității incriminării și pedepsei (*nullum crimen, nulla poena sine lege*), pe lângă interdicerea, în mod special, a extinderii conținutului infracțiunilor existente asupra unor fapte care, anterior, nu constituiau infracțiuni, prevede și principiul potrivit căruia legea penală nu trebuie interpretată și aplicată extensiv în defavoarea acuzatului, de exemplu, prin analogie. Rezultă, astfel, că legea trebuie să definească în mod clar infracțiunile și pedepsele aplicabile, această cerință fiind îndeplinită atunci când un justițiabil are posibilitatea de a cunoaște, din însuși textul normei juridice pertinente, la nevoie cu ajutorul interpretării acesteia de către instanțe și în urma obținerii unei asistențe judiciare adecvate, care sunt actele și omisiunile ce pot angaja răspunderea sa penală și care este pedeapsa pe care o riscă în virtutea acestora. Totodată, Curtea de la Strasbourg a statuat că noțiunea de „drept” folosită la art. 7 corespunde celei de „lege” care apare în alte articole din Convenție și înglobează atât prevederile legale, cât și practica judiciară, presupunând cerințe calitative, îndeosebi cele ale accesibilității și previzibilității [Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 29, Hotărârea din 22 iunie 2000, pronunțată în Cauza *Coeme și alții împotriva Belgiei*, paragraful 145, Hotărârea din 7 februarie 2002, pronunțată în Cauza *E.K. împotriva Turciei*, paragraful 51, Hotărârea din 29 martie 2006, pronunțată în Cauza *Achour împotriva Franței*, paragrafele 41 și 42, Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 33 și 34, Hotărârea din 12 februarie 2008, pronunțată în Cauza *Kafkaris împotriva Ciprului*, paragraful 140, Hotărârea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în Cauza *Sud Fondi SRL și alții împotriva Italiei*, paragrafele 107 și 108, Hotărârea din 17 septembrie 2009, pronunțată în Cauza *Scoppola împotriva Italiei* (nr. 2), paragrafele 93, 94 și 99, Hotărârea din 21 octombrie 2013, pronunțată în Cauza *Del Rio Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 78, 79 și 91]. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că semnificația noțiunii de previzibilitate depinde într-o mare măsură de conținutul textului despre care este vorba și de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și de calitatea destinatarilor săi. Principiul previzibilității legii nu se opune ideii ca persoana în cauză să fie determinată să recurgă la îndrumări clarificatoare pentru a putea evalua, într-o măsură rezonabilă în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea rezulta dintr-o anumită faptă. Este, în special, cazul profesioniștilor, care sunt obligați să dea dovadă de o mare prudență în exercitarea profesiei lor, motiv pentru care se așteaptă din partea lor să

acorde o atenție specială evaluării riscurilor pe care aceasta le prezintă (*Cantoni*, paragraful 35, *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragraful 35, *Sud Fondi SRL și alții împotriva Italiei*, paragraful 109).

51. Având în vedere principiul aplicabilității generale a legilor, Curtea de Strasbourg a reținut că formularea acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile standard de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. Astfel, numeroase legi folosesc, prin forța lucrurilor, formule mai mult sau mai puțin vagi, a căror interpretare și aplicare depind de practică. Oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept, există un element inevitabil de interpretare judiciară, inclusiv într-o normă de drept penal. Nevoia de elucidare a punctelor neclare și de adaptare la circumstanțele schimbătoare va exista întotdeauna. Din nou, deși certitudinea este extrem de dezirabilă, aceasta ar putea antrena o rigiditate excesivă, or, legea trebuie să fie capabilă să se adapteze schimbărilor de situație. Rolul decizional conferit instanțelor urmărește tocmai înlăturarea dubiilor ce persistă cu ocazia interpretării normelor, dezvoltarea progresivă a dreptului penal prin intermediul jurisprudenței ca izvor de drept fiind o componentă necesară și bine înrădăcinată în tradiția legală a statelor membre. Prin urmare, art. 7 paragraful 1 din Convenție nu poate fi interpretat ca interzicând clarificarea graduală a regulilor răspunderii penale pe calea interpretării judiciare de la un caz la altul, cu condiția ca rezultatul să fie coerent cu substanța infracțiunii și să fie în mod rezonabil previzibil (Hotărârea din 22 noiembrie 1995, pronunțată în Cauza *S.W. împotriva Regatului Unit*, paragraful 36, *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 36 și 37, *Kafkaris*, paragraful 141, *Del Rio Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 92 și 93).

52. Prin urmare, instanța de contencios constituțional a constatat că dispozițiile art. 175 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal, în interpretarea dată prin Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, nu aduc atingere nici prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2). Așa cum a statuat Curtea în jurisprudența sa, art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor (Decizia nr. 53 din 19 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 3 aprilie 2002, Decizia nr. 1.615 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2012, și Decizia nr. 323 din 30 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 467 din 29 iunie 2015). Pe de altă parte, Curtea a precizat că decizia astfel pronunțată nu examinează statutul medicului din sistemul privat de sănătate.

53. În fine, Curtea a reținut că prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție referitor la dreptul la un proces echitabil nu sunt aplicabile în cauza de față, care privește dispoziții de drept penal substanțial. De asemenea, nu sunt aplicabile nici prevederile constituționale ale art. 26 alin. (1) referitor la ocrotirea vieții intime, familiale și private și nici cele ale art. 45 privind libertatea economică.

54. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziilor citate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

55. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Petru Nicolae Iocșu și Ioan Teodor Faur în Dosarul nr. 8.023/30/2017/a1 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală, de Ioan Fărcălău în Dosarul nr. 9.858/30/2017 al Tribunalului Timiș — Secția penală, de Gigi Cristian Rușescu în Dosarul nr. 26.947/212/2017 al Judecătorei Constanța — Secția penală, de Victor Gabriel Rotaru în Dosarul nr. 193/88/2016 al Curții de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, de Al-Jobory Hazm în Dosarul nr. 8.227/30/2016 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală și de Gerényi István Péter în Dosarul nr. 509/35/2015 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și constată că dispozițiile art. 97 alin. (2) lit. d), ale art. 103 alin. (2) și (3), ale art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală, precum și dispozițiile art. 175 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal, în interpretarea dată prin Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Timișoara — Secția penală, Tribunalului Timiș — Secția penală, Judecătorei Constanța — Secția penală, Curții de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 29 iunie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind unele măsuri pentru exercitarea funcției de președinte
al Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor**

În temeiul art. 29 și al art. 31 lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 5 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 700/2012 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Art. 1. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Claudiu Daniel Dolot se eliberează din funcția de președinte al Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor.

Art. 2. — Începând cu data prevăzută la art. 1, domnul Mihai Culeafa, vicepreședinte, exercită atribuțiile funcției de președinte al Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor până la numirea conducătorului instituției, în condițiile legii.

PRIM-MINISTRU
FLORIN-VASILE CÎȚU

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Tiberiu Horațiu Gorun

București, 18 noiembrie 2021.
Nr. 548.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL EDUCAȚIEI

ORDIN

privind componența Consiliului de etică și management universitar

În baza prevederilor art. 125, 192, 217 și 218 din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere propunerile de numire a reprezentanților în Consiliul de etică și management universitar înaintate de către Consiliul Național al Rectoilor, Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Superior, Consiliul Național pentru Finanțarea Învățământului Superior, Consiliul Național al Cercetării Științifice, Consiliul Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare și de către federațiile naționale ale studenților,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 369/2021 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, cu modificările ulterioare,

ministrul educației emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă constituirea Consiliului de etică și management universitar, având următoarea componență:

1. reprezentanți numiți de către Consiliul Național al Rectoilor:

- a) prof. univ. dr. Gavril Budău;
- b) prof. univ. dr. Anca Meda Georgescu;
- c) prof. univ. dr. George Darie;

2. reprezentanți numiți de către Ministerul Educației:

- a) prof. univ. dr. Cătălin Silviu Săraru;
- b) conf. univ. dr. Ciprian Ion Preda;
- c) prof. univ. dr. Flavius Antoniu Baias;

3. reprezentant numit de către Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Superior:

— prof. univ. dr. Cristina Daniela Ghițulică;

4. reprezentant numit de către Consiliul Național pentru Finanțarea Învățământului Superior:

— prof. univ. dr. ing. Claudia Popescu;

5. reprezentant numit de către Consiliul Național al Cercetării Științifice:

— prof. univ. dr. Gabriela Carja;

6. reprezentant numit de către Consiliul Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare:

— prof. univ. dr. Adrian Miroiu;

7. reprezentant numit de către federațiile naționale ale studenților:

— Ștefan-Marius Deaconu.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă prevederile Ordinului ministrului educației naționale nr. 5.552/2017 privind componența Consiliului de etică și management universitar, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 975 din 8 decembrie 2017, cu modificările ulterioare.

Art. 3. — Prevederile prezentului ordin se duc la îndeplinire de către Direcția generală învățământ universitar, respectiv de către persoanele numite în Consiliul de etică și management universitar, conform prevederilor art. 1.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul educației,
Gigel Paraschiv,
secretar de stat

București, 12 noiembrie 2021.
Nr. 5.585.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329

C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR

și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:

Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.

Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro

Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

